

In de oogen van de wereld bezit je al, wat vereischt wordt, om gelukkig te zijn; maar ik, die de taal van je blikken leerde verstaan, weet, dat een knagend verdriet je ondermijnt. Ik alleen weet, dat je van een heel ander geluk hebt gedroomd, dan hij, de dorre, onverfijnde paperassen-man in staat is je te bereiden!

Het was Blank, of hij hen samen zag en onwillekeurig perste hij zijn handen tegen de oogen, om het afschuwelijke visioen te verdrijven.

„Mijn God, mijn God” suisde 't door de stille, schemerende ruimte en hij wendde zich weer af, begon gejaagd heen en weder te stappen tusschen venster en deur.

Een ander geluk!

De woorden bleven zoo lichtend voor zijn geest staan, als had iemand ze hem gesuggereerd in den slaap.

Zou zij reden hebben zich over hem te beklagen?

Voor de eerste maal kwam de vraag in hem op, of hij misschien iets had moeten doen, dat verzuimd, iets had moeten nalaten, dat gedaan was.

Meer lieve woorden meedoen aan die romanlezerij? —

Een ander geluk maar, mijn hemel, welk geluk dan toch? — Wat wil je kind? Waarom heb je nooit gesproken, terwijl ik je zóóveel stof voor ontevredenheid gaf? — Heb ik je iets geweigerd? — En als je dien officier met zijn schrale tractement had getrouwd, zou je dan nu zooveel gelukkiger zijn? — Wat trekt je toch aan in dien man? Zijn uniform zijn voorkomen zijn sophisterij zijn gedweep zijn?

Al ben je er zeker van, dat hij zich in oorlogstijd zinneloos dapper zal opofferen voor een verloren zaak, begrijp je dan niet, dat hij, zoolang het vrede blijft, niets anders is dan een duur luxe-artikel? Zie je niet in, dat hij, nog in zijn volle bruikbaarheid, op zij zal worden gesmeten, om plaats te maken voor anderen? Besef je niet, dat een militair in ons kleine land zich er nooit op zal kunnen beroemen iets nuttigs voor de maatschappij tot stand te hebben gebracht?

En als dit alles je niets kan schelen, van welk geluk droom je dan toch, dat hij je zou kunnen geven en ik niet?

Tact fijngevoeligheid!

De woorden rezen in zijn geest op, als dreigende klanken van een taal, die hij niet verstond en een vloek ontsnapte aan zijn lippen.

Daarna siste 't weer tusschen zijn tanden door:

„En denk je, dat *hij* die schatten bezit? Getuigt het voor een fijn gevoel tot een getrouwde vrouw van liefde te spreken?

Als hij werkelijk zooveel van je houdt, is 't dan een bewijs van tact, dat hij je in een tweestrijd brengt, je ongelukkig maakt?

En die brieven die brieven, waarmee hij mijn vriendschappelijke gastvrijheid vergeldt, waarmee hij jou uit de verte onder zijn invloed houdt die giftige brieven, waardoor ons huwelijksleven van dag tot dag wat dieper ondermijnd wordt zeg spreken deze brieven van iets anders dan van